

## ΑΝΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

### 1

Πάντα αναβράει στα χείλια σου του γέλιου ή βρυσομάννα,  
να δροσιστούν οι αγγύκαντοι, που φρύγονται κοντά σου  
κι' όπου σταθής, κι' όθε διαβής, σάν πεταλούδια πλάνα,  
σέρνεις του κόσμου τὰ φιλιὰ στα ροδομάγουλά σου.

Στό λύγισμά σου οι χάρες σου ραίνουν το δρόμο πλέρια,  
σάν ανθισμένη άμυνδαλιά, που οι αἵρες ξεφυλλίζουν,  
κι' όταν περνάς, σάν Άνοιξη, μέσ' στα φτωχὰ παρτέρια,  
χαϊδεύεις μιά τὰ λούλουδα και τὰ μπουμπούκια άνθίζουν.

### 2

Σάν κάτι οι έλιές να θροοΐσανε, που ή αύρα είχε ξυπνήσει,  
λησμονημένους τούς σκοπούς κάποιου παλιού έρωτιάρη·  
και τέτοιο μέλι άργόσταξαν τὰ φύλλα άπ' το φεγγάρι,  
που άνθιζε ώραίο, κατάκορφα στ' όλόισο κυπαρίσσι !

Μέσ' στού φωτός το λίνιασμα, το μόσκο της να χύση  
άνοιγε άγάλια κι' ή καρδιά, σάν άσπρο νενουφάρι.  
Μεσίτρα ή νύχτα σκόρπιζε τόση μαγεία και χάρη,  
που άπ' τή λαχτάρα του έρωτα και οι ήσκιοι είχαν μεθήσει.

Σ' έλιάν άκούμπας, σάν ξωθιά, που είχε μισοπροβάλει  
μέσ' άπ' το δέντρο. άπ' τ' άγραφα ξελαγιασμένα κάλλι,  
κι' έλεα με τρόμο, θά κρυφτής ξανά στη φλούδα ώςτόσο.

Στήν όψη σου εξωντάνευε μιά άχτίδα, ώς γλίστραε, ρούσα.  
Κ' έγώ σκυμμένος - ω ! φιλιὰ - στα χείλια σου ρουφούσα  
όλο το φέγγος τ' ουρανού κι' όλη τής γής τή δρόσο.

### 3

Σά φεύγεις άπό δίπλα μου με λάγγεμα όλο χάρη,  
και ώς ρόδου φύλλα, πρόσβαρα άπ' το χνούδι, πόχει άφήσει  
το διάβα ενός πεταλουδιού, τὰ βλέφαρά σου γέρνουν,  
με το φτερό το άνάτρομο τής ήδονής γγισμένα,

στού ντιβανιού, που έμέστωσε τούς πόθους μας, τήν κόχη  
γερός, κοιτάω τὰ σερπετά του ώραίου κορμιού σου άχνάρια,  
κ' έντός μου ώς θέρμη ρέει πηχτή κι' άστε-ρευτή σου ή γλύκα  
και ριπιδίζει άπάνου μου ή άνατριχίλα άκόμα.

Στα χείλια μου, ώς σε γνώριμη φωλιά τους χελιδόνια,  
πετούν κι' άγγίζουν τα άλαφρά τὰ όνα φιλιὰ έχω δώσει,  
ένω άπ' τήν έρμη κάμαρα που εύώδιασέ σου ή σάρκα,  
κρουστό άναβρεί και γάργαρο το κοριτσίσιο γέλιο.

### 4

Πάλε στα χείλια σου ό καημός άνάβλυσε τής Ψάπφας·  
— Το μεσονύχτι μπρόβαλε και μόνη έγώ κοιμούμαι ! —  
Μά άπόψε τόσο υλάρωσε του φεγγαριού ή πλημύρα,  
κι' άποξεχάστημον ή ψυχή, σά βάρκα στη γαλήνη.

Θούλα, δέ σου έχει το κορμί του φεγγαριού τή χάρη,  
που έμυσκεψε ώς ροδόσταμα το καθετί, ώς στα βράχια,  
και τώρα στο άσπρο πέλαγο, για ψάρεμα όνειράτων,  
μαλαμομέταξο διχτιού τὰ κάτω άπλώνει ό μπάτης.

Πά στώ χελιώ σου οι πόθοι μου, σά σμάρι, τήν κερήθρα  
βόσκουν· μά έντός μου ιδροστατεί το φέγγος το μελένιο,  
κι' άργαναδεύει ή σκέψη μου για τὰ ύψη, ώς πεταλούδι,  
που άκόμα και καρφιστωτό φτεροσαΐείει ώςτόσο.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

## Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κοντά στάλλα λάθια, τὰ τρομερά, που μέινανε στού πε-  
ρασμένο φύλλο, έμεινε κ' ένα λάθος χοντροειδέστατο στο ό-  
ραίο Δείλι· ου Ρώμου Φιλύρα, στο δεύτερο στίχο, που πρέ-  
πει να διαβαστεί έτσι :

κι ό γερο τλάτανος σκεβρός έγερνε προς τή γή.

— Κ' ένα χαριτωμένο που μās στάλθηκε άπό το Γαΐρο  
Ήρνιθη :

— «Μπαμπά ; Τί θα πη ώνια, που συζητούν πάντα  
στο Δημοτικό Συμβούλιο ;

— «Θά πη γαϊδουροπάζαρο, παιδί μου.»

— «Ο Ταγκόπουλος έδωσε στο θίασο Κυβέλης το και-  
νούριο τρίπαρχο κοινωνικό δρόμο του «Μυρίελλα», που  
θα παιχτεί, «μετέχον του Άβερωφείου Δραματικού διαγωνι-  
σμού του Ήδείου Άθηνών», το ερχόμενο καλοκαίρι, άπό τὰ  
πρώτα πρώτα, στην Άθήνα.

— Μέσα στο σημερινό φύλλο βάζουμε ένα τυπωμένο  
γράμμα, που όσοι θέλουνε άπό τούς συντρομητές μας να  
μείνουνε για το 1915, το συμπληρώνουνε και μās το στέλ-  
νουν, κολλώντας σ' αυό ένα γαμματόσημο μονόλεπτο οι  
συντρομητές του έσωτερικού κ' ένα πεντάλεπτο του έξωτε-  
ρικού.

— Τὰ χειμωνιάτικα Σαβατόβραδα του Νουμά· άρχι-  
νάνε άπό άπόψε. Το γραφείο είναι άνοιχτό για όλους τούς  
φίλους άπό τις 8 το βράδι.

— Τυπογραφικές άμαρτίες είχαν και οι λίγοι στίχοι  
του Γιάννη Κοκκινάκη που τυπωθήκανε στα «Χωρίς γραμ-  
ματόσημο» του περασμένου φύλλου, όπου το **χώρα** έγινε  
**χώρα** και τὰ **ξεφώνηματα** γινήκανε **ξεφώνηματα** — και  
στολλάτη πάλι, γιατί μπορούσανε να γίνουνε και χειρότερα.

— Παρακαλούμε και πάλι — και θα παρακαλούμε για  
πολύν καιρό, φαίνεται, άκόμα, όσους μās καθυστερούνε τή  
συντροπή τούτης τής χρονιάς ή κι άλλες περασμένες, να μās  
τις στείλουμε, γιατί θάναγκαστούμε να τυπώσουμε τὰ όνό-  
ματά τους στο φύλλο.

— ❧ —

TRILUSSA. — Η όρνιθα είτε στον παπαγ λο :

— Σὺ βέβαια, μπορείς να μιλά; ά ερίσκεφτα. Μά τη  
σήμερα ήμέρα το ζω κείνο που μπορεί να βγάλη δυό τρείς  
λέξεις άπανοτού, βγαίνει στον άφρό. Φτάνει ν' άνοίξης το  
στόμα σου και άναστατώνεις τή γειτονιά, κι' όλοι γελούνε  
σά χάηδες στα σαλιαρίσματά σου.

Όμως έγώ, που τούς ξεφρονίζω ένα αυγό τή μέρα,  
κι' ό Θεός ξέρει με πόσους πόνους, έγώ που έχω πίσω μου  
όλόκληρο καπιτάλιο, κανένα δέν έχω που να με καμαρώνη,  
κανένα που να μ' έχτιμήση και μ' έπαι-έση για τήν πραιμά-  
τια που βγαίνει άπ' τήν ούρά μου !

Νά ! Σε λίγο το νιώθω, θα κάνω τ' αυγό. Μ' άφου ό  
κουτόκοιμος έτούτος προτιμεί τις φλυαρίες, θέλω έτσι να  
το σπάσω πριν το βγάλω... Μπα, θα κ'νω κάτι άλλο που  
είναι πιο δίκαιο και σωστό : Το κρατάω μέσα μου και κλεί-  
νω το κατάστημα!